

[Holstein.]

om, at jeg har ført falsk Tale om den højtærede Udenrigsminister, saa længe han ikke klart har redegjort for de Spørgsmaal, jeg her har stillet. For vi har set Eksempler nok paa, at den højtærede Udenrigsminister ganske tendentiøst og urigtigt har misbrugt England, har skudt England ind i Regeringens egen indenrigspolitiske Interessepolemik for at styrke og underbygge den højtærede Regerings indenrigske Stilling. Derpaa har vi set Eksempler nok til, at det er berettiget at nære Tvivl om, at dette ikke fortsættes. Den højtærede Statsminister har derfor ikke det fjerneste at være forarget og indigneret over. Det er Oppositionen, der har Grund til at være indigneret over den højtærede Udenrigsministers Metoder og Fremfærd.

Hvad angaar Forfatningsspørgsmaalet, vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg i 1923 har brugt Hørups gamle Slagord, men saa vidt mig bekendt har Hørup aldrig klart præciseret, hvorledes han i sine yngre Dage — jeg tror, det var i Slutningen af 70erne, han anvendte dette Ord første Gang — tænkte sig, at Forholdet forfatningsmæssigt og parlamentarisk skulde være mellem de to Ting; men det, jeg ved med Sikkerhed, er, at da han var en ældre Mand og stod overfor et Regeringsansvar, var han Tilhænger af den Opfattelse, som var fremherskende i Partiet Venstre, at Folketinget havde en Særstilling med Hensyn til Finanspolitik og Regeringsdannelse, men i det almindelige Lovgivningsarbejde var de to Ting fuldkommen ligestillede og ligeberettigede.

Oluf Pedersen: Det kan jo være naturligt i en Krisetid som den, vi er inde i, at man her i Folketinget ser en Række af de ærede Medlemmer kredse om Krisens Problem, og det vil maaske ogsaa være naturligt, at jeg som et af de nye Medlemmer, der har en fra den almindelige Opfattelse her i Tinget stærkt afvigende Opfattelse af Krisen, tager Ordet for at prøve paa at gøre Rede for min Opfattelse og eventuelt derigennem faa en Forhandling i Stand med de ærede Medlemmer til en Afklaring af dette Problem, som jo er stort og alvorligt, fordi vi her i Landet har ikke mindre end vel over 150 000, som gaar arbejdsledige, og vel et lige saa stort Tal af Landbrugere, som har Beskæftigelse nok, men som ikke tjener Løn. Et saadant Problem maa ganske naturligt drøftes, for at man kan finde en Løsning paa det, og det ligger efter min Opfattelse saaledes, at vi derved kan faa visse Hovedlinier

frem til Belysning af Spørgsmaalene, som kan virke til Vejledning, naar vi skal tage Problemet op.

Jeg vil her erindre om, at vi for omkring ved halvandet Hundrede Aar siden stod i et ganske tilsvarende økonomisk System som det, vi staar i i Dag. Vi stod den Gang i Merkantilismens System, hvor man under de enevældige Konger var kommet ind paa, at nu skulde Staten gribe ind i det mest mulige: Staten skulde støtte Erhvervslivet; Staten skulde sørge for, at der blev en gunstig Handelsbalance; Staten skulde støtte Fabrikkerne, og i det hele skulde Staten gribe ind og hjælpe til, for at Forholdene kunde blive gunstigst mulige for Befolkningen. Det viste sig, at Resultatet af disse Statsindgreb blev, at Erhvervslivet frøs fast, og man kom ind i en ganske tilsvarende Krise som den, vi er kommet ind i nu, efter at vi i de sidste Aaringer har fulgt det samme økonomiske System, som man fulgte for halvandet Hundrede Aar siden.

Vi ser nu her i dette Ting, at de fem Partier i dette Spørgsmaal praktisk talt er ens indstillet. Der kan være Forskel med Hensyn til Størrelsen af de Statsindgreb, man ønsker; men vi hørte i Dag det ærede Medlem Hr. Ulrich holde en Tale vedrørende Kød, Kødafsætning, Kødkonserverfabrikker, Kødcentral o. s. v., som jo var en fuldkommen kommunistisk Tale; den kunde i og for sig lige saa godt være holdt af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen. Ganske det samme: Staten skal gribe ind og sørge for, at vi kan faa dette til at gaa o. s. v., ganske samme Tankegang som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens. Det ærede Medlem Hr. Ulrich var endda inde paa, at man skulde fodre de arbejdsløse, noget i Retning af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Tankegang, at man skulde sørge for at tilfredsstille Behovet. Jeg tror, at hvis man vil fortsætte ad den Vej — og det er jo af Regeringen bebudet, at man nu vil gaa til en storstilet Plan til Løsning af Arbejdsledeshedsproblemet ved, at Staten sætter Arbejder i Gang —, vil man ogsaa komme til at sande, at jo mere man fortsætter ad denne Vej for at komme ud af Krisen, jo værre vil Forholdene blive. Jeg vil gerne heroverfor have Lov at paapege en anden Vej, nemlig den Vej, som man fulgte for halvandet Hundrede Aar siden, og hvorved vi fik de gode Resultater.

Se, der kom jo en Bevægelse mod denne Merkantilisme. Vi fik Fysiokraternes Bevægelse, der jo var Liberalismens Forløber, og som jeg mener man kan betegne som det